

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA KOMUNIKACJI.

8 marca Nr. 5. Rok 1930.

T R E Ś Ć:

SPRAWY OGÓLNO - ADMINISTRACYJNE I PRAWNE.

40.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 31 stycznia 1930 r. Nr. I/2/761/30 o uzupełnieniu Instrukcji Biurowej dla Ministerstwa Komunikacji.

Instrukcję Biurową dla Ministerstwa Komunikacji, zatwierdzoną rozporządzeniem z dnia 14 grudnia 1929 r. Nr. I/01470/2/29 (Dz. Urz. Nr. 28, poz. 219), uzupełniam jak następuje:

1) w § 16 dodaje się na końcu ustęp o brzmieniu następującem:

„Osoba podpisująca projekt załatwienia w zastępstwie innej, bądź z powodu nieobecności tej osoby, bądź z mocy specjalnego upoważnienia, kładzie przed swym podpisem znak „za", z dodaniem skrótu tytułu osoby, którą zastępuje (Min., Pods., Dyr., Nacz.)";

2) W § 18 dodaje się na końcu ustęp o brzmieniu następującem:

„Do podpisów na marginesie załatwień ma analogiczne zastosowanie przepis ustępu ostatniego § 16 (p. pkt. 1 niniejszego rozporządzenia)";

3) W § 25 dodaje się na końcu ustęp o brzmieniu następującem:

„Prowadzenie skorowidzów, opisanych w niniejszym paragrafie, może być w poszczególnych De-

partamentach zaniechane za zgodą Dyrektorów Departamentów";

4) W § 27 ust. ost. (str. 38) po słowach: „odbywa się", wstawia się wyrazy: „bez książki doręczeń";

5) W § 29 po ustępie piątym wstawia się nowy ustęp o brzmieniu następującem:

„Przy sporządzaniu czystopisów, należy stosować co do marginesu analogicznie przepis § 13 ust. 3 niniejszej Instrukcji";

6) W § 32 dodaje się na końcu następujące zdanie:

„Obok daty skierowania bruljonu załatwienia do jednego z Departamentów (Wydziałów), pisze się w rubr. 6 dziennika podawczego skrót „cw.", na oznaczenie, że czystopis wysłano";

7) We wzorze (załączniku) 3 (str. 56) Instrukcji, nagłówek rubr. 4 otrzymuje następujące brzmienie: „Dalszy bieg pisma (wraz z datą)".

41.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 10 lutego 1930 r. Nr. P. 2/3108/29 o ryczałtach na wyjazdy dla pracowników kolejowych.

Kwoty ryczałtów miesięcznych, przewidziane w rozporządzeniu Ministra Komunikacji z dnia 18 kwietnia 1928 r. Nr. I. 5584/2/28 (Dz. Urz. M. K. Nr. 12, poz. 137 z 1928 r.) dla naczelników Oddziałów drogowych i zastępców naczelników Oddziałów drogowych na obszarze w. m. Gdańska zmieniam jak następuje:

		na obszarze w. m. Gdańska
L. p. 1	dla naczelników Oddziałów drogowych	100 gd. gd.
„ 2	dla zastępców naczelników Oddziałów drogowych	80 gd. gd.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

42.

Nr. P. 2/4324/29 z dnia 31 stycznia 1930 w sprawie wynagrodzenia pracowników nieetatowych, przeznaczonych do służby na niższych stanowiskach.

Pracownicy nieetatowi, których w razie braku dla nich pracy na zajmowanych stanowiskach w pewnych okresach w ciągu roku, Dyrekcje Okręgowe Kolei Państwowych zatrudniają na niższych stanowiskach zatrzymują posiadane kategorje płacy stosownie do postanowień § 35 ustęp 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8.VII. 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 447) i § 8 punkt 4, ustęp 2 rozporządzeń Ministerstwa Komunikacji z dnia 14.XII.1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 137, poz. 1142 i 1143).

Wymienione wyżej przypadki mogą zachodzić wyjątkowo, ponieważ w myśl rozporządzenia Ministerstwa Komunikacji z dnia 21.I. 1925 r. Nr. 405/2/25 (Dz. Urz. M. K. Nr. 2, poz. 7) uzupełnionego i zmienionego rozp. M. K. z dnia 26.IX. 1929 r. Nr. I/20267/2/29 (Dz. U. M. K. Nr. 17, poz. 161), w poczet pracowników nieetatowych mogą być zaliczeni tylko pracownicy, którzy otrzymali przydział do zajęcia trwającego przez przeciąg całego roku

---

43.

Nr. P/2/2047/30 z dnia 6 lutego 1930 r. w sprawie egzaminów, wymaganych przy mianowaniach na stanowiska etatowe i zaliczania w poczet kandydatów na pracowników etatowych.

Pracownicy, którzy złożyli egzaminy ścisłe po myśli obowiązujących do dnia 30 czerwca 1929 r. przepisów egzaminacyjnych państw zaborczych, zrównane rozporządzeniem Ministerstwa Komunikacji z dnia 21 stycznia 1925 r. Nr. I/405/2/25 (Dz. Urz. M. K. Nr. 2, poz. 7, część druga lit. A) z odpowiedniemi egzaminami, przewidzianemi dla poszczególnych stanowisk w tabeli „B" wymienionego rozporządzenia i uznane na zasadzie § 63 „Przepisów o służbie przygotowawczej i egzaminach pracowników Polskich Kolei Państwowych" za równorzędne z egzaminami ustalonemi w tych przepisach, mogą być mianowani na podstawie posiadanych egzaminów na etatowe stanowiska podstawowe, awansowe lub następnie awansowe względnie zaliczani w poczet kandydatów na pracowników etatowych, jeżeli czynią zadość innym warunkom mianowania względnie zaliczenia.

SPRAWY FINANSOWE.

44.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 10 lutego 1930 r. Nr. II/2/1110/30 o wydaniu nowych przepisów rachunkowych dla kas biletowych, bagażowych i towarowych.

Niniejszem zatwierdzam przepisy rachunkowe dla kas biletowych, bagażowych i towarowych w nowem wydaniu, które ukażą się w osobnem wydaniu.

Przepisy wymienione wchodzą w życie z dniem 1 kwietnia 1930 r.

Od tej daty tracą moc obowiązującą przepisy rachunkowe dla kas biletowych, bagażowych i towarowych, wydane w roku 1925, wraz z wszystkiemi odnoszącemi się do nich zmianami i uzupełnieniami.

45.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 17 lutego 1930 r. Nr. II/2/1453/30 o wydaniu nowego regulaminu dla Wydziałów Kontroli Dochodów w Dyrekcjach P. K. P.

Niniejszem zatwierdzam regulamin dla Wydziałów Kontroli Dochodów w nowem wydaniu, które ukaże się w oddzielnym nakładzie.

Regulamin wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1930 r. Od tej daty traci moc obowiązującą obecny regulamin wraz z wszystkiemi, odnoszącemi się do niego zmianami i uzupełnieniami.

46.

Rozporządzenie Ministerstwa Skarbu z dnia 4 lutego 1930 r. Nr. D. V. 1168/6/29 o opłatach stemplowych od podań wnoszonych przez konsulaty państw obcych.

Ustawa z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 570) przyznaje w art. 144 punkcie 6 osobiste uwolnienie „państwom obcym — z zastrzeżeniem wzajemności" — w zakresie opłat stemplowych **od podań**.

Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że na mocy powyższego przepisu są wolne od opłaty stemplowej w szczególności podania, wnoszone przez **konsulaty** państw obcych — a mianowicie także wtedy, gdy dotyczą spraw **poszczególnych** obywateli tego państwa, które reprezentuje dany konsulat.

Powyższe zasady opierają się na założeniu, że państwa obce stosują analogiczne uwolnienie w stosunku do polskich konsulatów zagranicą. Atoli urząd, do którego wniósł podanie konsulat **nie ma** wdawać się **w dochodzenia,** czy dane państwo obce stosuje wzajemność wobec Polski, lecz ma oprzeć się na założeniu, że taka wzajemność istnieje, a zatem traktować podanie jako wolne od opłaty stemplowej. O ileby się okazało, że w poszczególnych państwach obcych stosowane są zasady odmienne, Ministerstwo Spraw Zagranicznych zawiadomi o tem Ministerstwo Skarbu, które za pośrednictwem władz centralnych postara się o dojście tej informacji do wszystkich urzędów państwowych. Dopiero od chwili otrzymania takiej informacji urzędy państwowe powinny do podań, wnoszonych przez konsulaty państwa, którego tyczy się owo zawiadomienie, stosować art. 152 ustawy o opłatach stemplowych, w myśl którego załatwienie podania jest uzależnione od uprzedniego uiszczenia opłaty, względnie ma nastąpić przy równoczesnem zażądaniu dodatkowego uiszczenia opłaty.

47.

Nr. II. 3/767/30 z dnia 6 lutego 1930 r. w sprawie przeniesienia materjałów staroużytecznych działów IV i V do nowych działów IV a i V a mianownictwa materjałów.

Celem ułatwienia przeglądu materjałów nowych i starych posiadanych w zapasach, oraz odpowiedniego ujęcia ich podług powyższego podziału, Ministerstwo Komunikacji zarządza z dniem 1 kwietnia r. b. wyłączenie wszystkich materjałów staroużytecznych nawierzchni i budowlanych zaszeregowanych pod numerami parzystemi w działach IV i V mianownictwa materjałów i przeniesienie tychże od wskazanego terminu do nowych działów, które oznacza się tymczasowo jako działy IV a i V a.

Działy więc mianownictwa I — XV i XVII — XXII są przeznaczone nadal do szeregowania wyłącznie tylko materjałów i przedmiotów inwentarzowych nowych.

Przy założeniu nowych ksiąg ewidencyjnych na okres od 1 kwietnia r. b. należy po działach powyższych przewidzieć miejsce dla prowadzenia rachunku materjałów staroużytecznych zgrupowanych w działach nowoutworzonych IV a i V a.

Pozostałości omawianych materjałów w dziale IV i V pod parzystemi numerami w dniu 31 marca r. b. łącznie z ich wartościami pieniężnemi należy przenieść wykazem przepisania do nowych ksiąg, jako początkowe salda w działach IVa i Va i prowadzić tam nadal tymczasowo za numerami parzystemi przewidzianemi dla nich w mianownictwie w działach IV i V.

W sprawie regulowania cen rachunkowych tych materjałów w przyszłości, otrzymają Dyrekcje oddzielne zarządzenia.

Materjały stare nieużyteczne działu XVI mianownictwa należy w nowych księgach umieścić po działach IVa i Va.

Przypomina się, że nowe i starożytne materjały nawierzchni w działach IV i IVa winny być prowadzone w księgach ewidencyjnych na oddzielnych podpozycjach według systemów nawierzchni żelaznej typów podkładów i t. p.

Miesięczne wykazy obrotów materjałów każdego rachunkozdawcy zasobowego, jak też ogólne wykazy obrotów całego zapasu materjałów poszczególnych Dyrekcji Okręgowych na dzień 30 kwietnia r. b. i w następnych miesiącach, winny być zestawione, jak wskazuje załączony, uzupełniony w myśl zarządzenia niniejszego, szemat druku Z. Nr. 51. (Główny wywaz obrotów materjałów i inwentarzy zasobowych).

Zestawienia i arkusze zbiorcze wchodzące w skład rachunków zasobowych winny uwzględniać podział materjałów wskazanych w szemacie.

Z uwagi, że wykonanie zarządzenia niniejszego wymaga zmiany niektórych druków obecnie używanych, zaznacza się, że druki wymagające korektur dających się wykonać odręcznie, winny być zużyte do zupełnego wyczerpania zapasu, a tylko druki, jak wyżej wskazany Z. Nr. 51, którego uzupełnienie stosownie do nowych wymogów nie dałyby się bezwzględnie wykonać, należy zastąpić nowo opracowanemi formularzami, których sporządzenie zarządzi Dyrekcja we własnym zakresie w ilościach niezbędnie potrzebnych w okresie przejściowym do czasu zarządzenia przez Ministerstwo Komunikacji druków według ujednostajnionego wzoru.

W związku z niniejszem zarządzeniem Dyrekcje przedstawią do Ministerstwa Komunikacji w najkrótszym czasie wykaz wszystkich druków wymagających zmian, podając ich numery rejestracyjne, oraz dołączając wzory proponowane w ich zastępstwie.

Uzupełniony szemat wzoru Z. Nr. 51.

Główny wykaz obrotu materjałów i inwentarzy zasobowych

do zarządzenia M. K. z dnia 6. II. 1930 r. Nr. II. 767/30.

Dział mianownictwa		Materjały nowe																Materjały stare								Ogółem suma wszystkich działów		Uwagi
		I		i t. d. do Działu XV wł.	XV		Suma materjałów działów I — XV		XVII		i t. d. do Działu XXII wł.	XXII		Suma inwentarzy działów XVII—XXII		Ogólna suma materjałów i inwentarzy nowych		użyteczne IVa		użyteczne Va		Razem materjałów starych, użytecznych		nieużyteczne XVI				
Wyszczególnienie		zł	gr		zł	gr	zł	gr	zł	gr		zł	gr	zł	gr	zł	gr	zł	gr	zł	gr	zł	gr	zł	gr	zł	gr	
Przychody (Obciążenie)	Według wzoru Z. Nr. 51.																											
	Ogólna suma przychodu																											
Rozchody (Odciążenie)	Według wzoru Z. Nr. 51.																											
	Pozostałość w dn. . .																											
	Ogólna suma rozchodu																											

SPRAWY EKSPLOATACYJNE.

48.

Nr. IV/4/221/30 z dnia 11 lutego 1930 r. w sprawie zmian przepisów o rozrachunkach.

Zgodnie z uchwałą VI zjazdu kolejowego polsko - sowieckiego należy z ważnością od 1 stycznia 1930 roku w „Przepisach o rozrachunkach pieniężnych z tytułu wzajemnego używania wagonów i wszelkich innych świadczeń" ogłoszonych w Dzienniku Urzędowym Ministrestwa Komunikacji Nr. 10 z dnia 1 maja 1928, poz. 122 przeprowadzić następujące zmiany i uzupełnienia:

W § 1. Słowa: Centralnego Wagonowego Biura Obrachunkowego w Warszawie, ulica Chmielna 17 b, zastępuje się słowami: „Cetnralnego Biura Rozrachunków Polskich Kolei Państwowych w Bydgoszczy".

§ 11, 12 i 13, zastępuje się §-mi 11 i 12 o treści następującej:

W § 11. Na podstawie rachunków uznanych, jak również na podstawie rachunków nieuznanych, lecz nie zakwestjonowanych w terminach ustalonych w § 7 Zarząd kolejowy sporządza miesięczny wykaz obrachunku.

Za miesiąc rozrachunkowy przyjmuje się miesiąc uznania rachunku.

Do wykazów obrachunkowych powinny być wniesione wszystkie należności z wyszczególnieniem każdej pozycji tak należnych kolei, sporządzającej wykaz, jak kwot, które ta kolej powinna zapłacić kolei drugiej strony.

Wykazy obrachunkowe sporządza się w 3-ch egzemplarzach, z których: jeden egzemplarz wysyła się do Centralnego Biura Rozrachunków P. K. P. w Bydgoszczy, jeden egzemplarz przesyła się do zainteresowanej Dyrekcji P. K. P. i odpowiedniego Zarządu Kolei Z. S. R. R., jeden egzemplarz odsyła się do Zarządu Kolei Moskiewsko-Białorusko-Bałtyckiej.

Wykaz obrachunkowy wysyła się do wyżej wskazanych instytucyj nie później niż dnia 20 miesiąca następnego po miesiącu sprawozdawczym.

§ 12. Na podstawie wskazanych w § 11 wykazów obrachunkowych Centralne Biuro Rozrachunków P. K. P. w Bydgoszczy włącza do ogólnego wykazu długów i należności za najbliższy miesiąc rozrachunkowy globalne kwoty wykazów obrachunkowych poszczególnych kolei.

Ostateczną sumę ogólnego wykazu długów i należności włącza się do ogólnego wykazu sald za przewozy pasażerów, bagaży, ładunków i dodatkowych obrachunków za właściwy miesiąc i wyprowadza się ostateczne saldo na korzyść jednej ze stron".

Wobec skasowania § 13, zmienia się numerację §§ 14, 15, 16, 17 na 13, 14, 15, 16.

W ostatnim § 16 powołanie się na § 15 zamienia się na § 14.

49.

Nr. IV/4/581/30 z dnia 10 lutego 1930 r. w prawie mianownictwa wagonów i ich części.

Ministerstwo Komunikacji wydało opracowane przez Zarząd zawiadujący sprawami R. J. V. i R. J. C., w Bernie i uzupełnione tekstem polskim „Mianownictwo wagonów i ich części"—po francusku „Nomenclature des vehicules et de leurs parties essentielles"—po niemiecku „Benennung von Wagen und Wagenteilen".

Mianownictwo to rozesłane Dyrekcjom przy okólnikowem piśmie Ur. IV/4/581/30 wprowadza się w życie z dniem otrzymania, jako podręcznik przy żądaniu części zapasowych do wagonów w myśl § 16 p. 2 Umowy R. I. V. i § 58 p. 3 umowy R. J. C. oraz we wszystkich okolicznościach, wymagających użycia ustalonej nazwy wagonów towarowych i osobowych oraz ich części.

SPRAWY ZASOBOWE.

50.

Nr. VI/4/2104/30 z dnia 10 lutego 1930 r. w sprawie uzupełnienia warunków technicznych dostawy butów skórzanych i butów filcowych, obłożonych do połowy skórą, ogłoszonych w Dzienniku Urzędowym M. K. Nr. 1 z dnia 1 lutego 1929 r.

Ministerstwo Komunikacji poleca z dniem ogłoszenia niniejszego uzupełnić warunki techniczne dostawy:

a) butów skórzanych,

b) dutów filcowych, obłożonych do połowy skórą, a mianowicie: na str. 13-ej wiersz 12, 13 i 14 od dołu i na str. 15-ej wiersz 27, 28 i 29 od dołu (Badania próbne) wydrukowano: „Conajmniej 20% dostarczonych par butów każdego wymiaru podlega badaniu szczegółowemu, a mianowicie:" powinno być:

„Conajmniej 20% dostarczonych par butów każdego wymiaru podlega badaniu zewnętrznemu, a dla możności dokładnego zbadania poszczególnych części butów i sposobu ich wykonania dopuszczalnem jest popruć i pokrajać na każde 200 par dostarczonych butów najwyżej jedną parę, przyczem z jednej setki prawy, a z drugiej lewy but.

Powyższa ilość butów podlega szczegółowemu badaniu, a mianowicie:".

51.

Nr. VI/4/2336/30 z dnia 13 lutego 1930 r. w sprawie stosowania na P. K. P. warunków technicznych dostawy przewodników izolowanych i kabli obołowionych dla urządzeń prądu silnego.

Ministerstwo Komunikacji poleca z dniem ogłoszenia niniejszego stosować na P. K. P. podane niżej warunki techniczne dostawy przewodników izolowanych i kabli obołowionych dla urządzeń prądu silnego.

WARUNKI TECHNICZNE

dostawy przewodników izolowanych i kabli obołowionych dla urządzeń prądu silnego dla P. K. P.

Warunki ogólne.

1. Żyła w przewodnikach i kablach powinna być wykonana z miedzi przewodowej o przewodności conajmniej 96,6% przewodności wzorowej miedzi wyżarzonej (czyli przy + 20°C przewodność właściwa ma wynosić conajmniej $0,966 \times 58 = 56 \frac{m}{\Omega\ mm^2}$, a oporność właściwa co najwyżej $\frac{1}{0,966 \times 58} = 0,01785 \frac{\Omega mm^2}{m}$.

Wydłużalność linijna przy temperaturze 20°C powinna wynosić 0,000017 na 1°C.

2. Przy mierzeniu przewodności właściwej należy wyprostować kawałek drutu, zważyć go, zmierzyć i obliczyć przekrój. Ciężkość właściwą znajduje się zapomocą specjalnego pomiaru lub przyjmuje się = 8,89.

3. Przekrój czynny określa się zasadniczo za pomocą pomiaru oporności, przyjmując przewodność miedzi =96,6% przewodności wzorowej miedzi wyżarzonej.

Dla żył wielodrutowych (linek) i dla przewodów wielożyłowych przyjmuje się rzeczywistą długość gotowych przewodników (lub sznurów), bez dodawania na skręt.

Normalne przekroje są następujące: 0,5; 0,75; 1,0; 1,5; 2,5; 4,6; 10; 16; 25; 35; 50; 70; 95; 120; 150 mm².

Przewodniki w izolacji gumowej.

Żyła miedziana.

4. Żyła przewodowa powinna się składać z drutów miedzianych, ocynowanych w ogniu.

5. Żyły o przekroju do 16 mm² włącznie mogą być wykonane a) bądź w postaci drutów jednolitych, b) bądź w postaci linek, zwitych co najmniej z 7-miu drutów.

Żyły o przekroju 25 mm² i więcej powinny być wykonane z linek wielodrutowych. Liczba drutów w lince powinna wynosić co najmniej tyle, ile wskazuje następująca tablica:

Przekrój żyły w mm².	Libcza drutów.
25	7
35 do 95	19
120	37

6. Żyły w przewodnikach, sznurach do wszelakich odbiorników przenośnych i w przewodnikach w oponie gumowej, powinny być skręcone z cienkich drucików o średnicy nie większej, niż podaje tablica następująca:

Przekrój żyły w mm²	Najwyższa średnica drucika w mm
0,5 do 0,75	0,2
1 „ 2,5	0,25
4 „ 6.—	0,3
10 „ 35.—	0,4.—

7. Wyjątkowo przewodniki świecznikowe o przekroju 0,5 i 0,75 mm² i sznury zwieszakowe o przekroju 0,75 mm² mogą być zwite z drucików o średnicy 0,25 mm.

8. Przekrój żyły uziemiającej powinien być dostosowany do przekroju przewodowego, jak podaje następujca tablica. Żyła powinna być skręcona z cienkich drucików o średnicy nie większej, niż ta tablica podaje:

Przekrój w mm² żyły przewodowej	Przekrój najmniejszy w mm² żyły uziemiającej	Największa średnica drucika w mm
1 do 2,5	1	0,25
4 „ 6	2,5	0,25
10 „ 16	4	0,3
25	6	0,3
35	40	0,4

Żyła ta ma leżeć pod oplecieniem (wewnętrznem).

Powłoka gumowa.

9. Powłoka z gumy wulkanizowanej powinna zawierać co najmniej 33 ⅓ % kauczuku. Żywicy nie powinno być więcej ponad 6% wagi kauczuku. Tworzywa organiczne są dopuszczalne tylko w postaci stałej parafiny. Parafiny tej powinno być nie więcej ponad 5% wagi wszystkich przymieszek do kauczuku. Ciężkość właściwa powłoki gumowej powinna wynosić conajmniej 1,5.

10. Najmniejsza grubość powłoki gumowej powinna odpowiadać wymaganiom tablicy następującej:

Napięcie nominalne w woltach	do 750	2000	3000	6000	10000	15000
Przekrój żyły w mm²	Najmniejsza grubość powłoki gumy w mm					
0,75; 1; 1,5	0,8	1,5	1,7	—	—	—
2,5; 4,0	1.0	1,5	1,8	3,0	—	—
6	1,0	1,5	1,8	3,0	4,7	—
10	1,2	1,7	2,0	3,2	4,5	7,0
16	1,2	1,7	2,0	3,2	4,3	6,5
25	1,4	2,0	2,2	3,2	4,3	6,0
35	1,4	2,0	2,2	3,2	4,3	6,0
50; 70	1,6	2,3	2,4	3,4	4,3	6,0
95; 120	1,8	2,6	2,6	3,4	4,3	6,0

11. Wyjątkowo przewodniki świecznikowe o przekroju 0,5 i 0,75 mm² i sznury zwieszakowe o przekroju 0,75 mm² otrzymują powłokę gumową o grubości conajmniej 0,6 mm².

Próba na przebicie.

12. W zasadzie wszelkie przewodniki ogumowane jedno i wielożyłowe tudzież sznury na całej długości probuje się na przebicie w wodzie o temperaturze do 25°C.

Przewodnik po 24 godzinnem leżeniu w wodzie powinien wytrzymać następujące napięcie probiercze w ciągu 1/2 godziny:

Napięcie nominalne w woltach	Napięcie probiercze w woltach	
	prądu stałego	prądu zmiennego 50 okr. na sek.
do 750	2800	2000
2000	—	4000
3000	—	6000
6000	—	10000

Probując prądem stałym, należy stosować źródło prądu o mocy co najmniej 2 KW.

13. Wyjątkowo probuje się na przebicie w stanie suchym w ciągu 1/2 godziny przewodniki następujące:

Rodzaj przewodnika	Napięcie probiercze prądu zmiennego 50 okr. na sek. w woltach
przewodnik ogumowany do 750 V, z wieszakową linką stalową lub żelazną	2000
przewodnik płaszczowy (Kuhlo i t. p.	2000
przewodnik pancerny	4000
przewodnik świecznikowy	1000
sznur zwieszakowy	100

14. Plan próby na przebicie.

Przewodnik	Próba	Czas trwania próby
1 żyłowy	a) żyła 1 względem 0	30 minut
2 "	a) " 1 wzgl. żyły 2	15 "
	b) " 1+2 " 0	15 "
3 żyłowy	a) żyły 1+2 wzgl. żyły 3+0	10 minut
	b) " 1+3 " " 2+0	10 "
	c) " 2+3 " " 1+0	10 "
4 "	a) " 1+3 " " 2+4	10 "
	b) " 1+2 3+4	10 "
	c) " 1+2+3+4 wzgl. 0	10 "

przyczem 0 (zero) w powyższym planie oznacza:

1. Przy próbie przewodników z dodatkową żyłą lub osłoną metalową — ową żyłę lub osłonę, a więc: żyłę uziemiającą, metalową linkę wieszakową, płaszcz lub pancerz,

2. przy próbie wodnej — wodę.

15. Jednożyłowe przewodniki świecznikowe probuje się na dwóch odcinkach 5-cio metrowych, skreconych ze sobą na kształt sznura.

Przewodniki nieodpowiadające niniejszym warunkom odrzuca się.

Cechowanie.

16. Przewodnik w zupełności odpowiadający niniejszym warunkom t. j., który przechodził wymagane próby, powinien być ocechowany znakiem P. K. P. oraz znakiem firmowym.

Kable obołowione.

Ustrój kabli.

17. Ustrój kabla jednożyłowego podaje Tabl. I, a wielożyłowego — Tabl. II i III.

Tablica I.

Ustruj jednożyłowych kabli (na prąd stały do 500 i 750 V).

Żyła miedziana			Izolacja papierowa		Płaszcz ołowiany	Materjał włóknisty pod pancerzem	Pancerz		Materjał włókn. nad pancerzem
Przekrój w mm²	Najmniejsza liczba drutów w żyle		na 500 V	na 750 V			wstęga	drut ocynk.	
	bez drutu prob.	z drutem prob.	grubość w mm						
1	1	—	1,5	1,75	1,1	1,5	—	około 1,8	1,5
1,5	1	—	1,5	1,75	1,1	1,5	—		1,5
2,5	1	—	1,5	1,75	1,1	1,5	—		1,5
4	1	—	1,5	1,75	1,2	1,5	—		1,5
6	1	—	1,5	1,75	1,2	1,5	2 × 0,5		1,5
10	1	—	1,5	1,75	1,2	1,5	2 × 0,5		1,5
16	1	3	1,5	2,0	1,2	1,5	2 × 0,5		1.5
25	7	6	1,5	2,0	1,2	1,5	2 × 0,7		2,0
35	7	6	1,5	2,0	1,3	1,5	2 × 0,7		2,0
50	7	6	1,5	2,0	1,3	1,5	2 × 0,7		2,0
70	19	18	1,5	2,0	1,4	1,5	2 × 0,7		2,0
95	19	18	1,5	2,0	1,4	1,5	2 × 0,7		2,0
120	19	18	1,5	2,0	1,5	2,0	2 × 0,7		2,0
150	19	18	1,8	2,25	1,6	2,0	2 × 0,9		2,0

Tablica II.

Ustrój żyły miedzianej i izolacji papierowej w kablach wielożyłowych.

Żyła miedziana		Izolacja papierowa. Grubość warstwy między żyłami (albo między żyłą a ołowiem w mm)					
Przekrój w mm²	Najmniejsza liczba drutów	Napięcie nominalne w woltach					
		500 i 750	2000 i 3000	5000	6000	10000	15000
1	1	2,0	3,0	—	—	—	—
1,5	1	2,0	3,0	—	—	—	—
2,5	1	2,0	3,0	—	—	—	—
4	1	2,0	3,0	4,4	—	—	—
6	1	2,0	3,0	4,4	—	—	—
10	1	2,0	3,0	4,2	4,6	7,0	—
16	1	2,0	3,0	4,2	4,6	7,0	—
25	7	2,0	3,0	4,2	4,6	6,5	9,0
35	7	2,0	3,0	3,8	4,2	6,0	8,5
50	19	2,0	3,0	3,8	4,2	6,0	8,5
70	19	2,0	3,0	3,8	4,2	6,0	8,5
95	19	2,0	3,0	3,8	4,2	6,0	8,5
120	19	2,0	3,0	3,6	4,0	5,5	8,0
150	37	2,0	3,0	3,6	4,0	5,5	8,0

Tablica III.

Ustrój kabli wielożyłowych.

Rdzeń kablowy (żyły) wraz z izolacją	Płaszcz ołowiany	Materjał włóknisty pod pancerzem	Pancerz; grubość wstęgi	Materjał włóknisty nad pancerzem
średnica w mm	grubość w mm			
do 10	1,2	1,5	2 × 0,5	1,5
12	1,3	1,5	2 × 0,8	2,0
14	1,4	1,5	2 × 0,8	2,0
16	1,4	1,5	2 × 0,8	2,0
18	1,5	1,5	2 × 0,8	2,0
20	1,6	2,0	2 × 1,0	2,0
23	1,7	2,0	2 × 1,0	2,0
26	1,8	2,5	2 × 1,0	2,0
29	1,9	2,5	2 × 1,0	2,0
32	2,0	2,5	2 × 1,0	2,0
35	2,1	2,5	2 × 1,0	2,0
38	2,2	2,5	2 × 1,0	2,0
41	2,3	2,5	2 × 1,0	2,0
44	2,4	2 5	2 × 1,0	2,0
47	2,6	2,5	2 × 1,0	2,0
54	2,7	2,5	2 × 1,0	2,0
62	2,9	2,5	2 × 1,0	2,0
70	3,1	2,5	2 × 1,0	2,0

Podane w tablicach grubości izolacji i ołowiu są najmniejsze dopuszczalne.

18. Druty probiercze są dopuszczalne tylko w kablach na napięcie robocze do 750 V.

Najmniejszy przekrój dopuszczalny — 1 mm².

Powłoka gumowa.

19. W kablach izolowanych gumą, powłoka gumowa powinna odpowiadać wszystkim wymaganiom, podanym w p. 9.

20. W kablach izolowanych gumą, grubość powłoki gumowej powinna odpowiadać wymaganiom p. 10, jednak ma wynosić co najmniej 1,5 mm.

21. Papier, używany do izolowania kabli, powinien być dokładnie przesycony. Grubość warstwy papierowej w kablu jednożyłowym powinna odpowiadać wymaganiom tablicy I. W kablu wielożyłowym grubość warstwy papierowej, otaczającej każdą żyłę zosobna, powinna być dostosowana do wymagań tablicy II. Izolacja, otaczająca wszystkie ży-

ły razem, powinna być tak dobrana, aby grubość warstw izolacyjnych między każdą żyłą a powłokę ołowianą równała się grubości warstw między dwiema żyłami.

22. Grubość płaszcza ołowianego, warstwy włóknistej, pancerza i zewnętrznej warstwy włóknistej dla kabla jednożyłowego podaje tablica I, a dla kabla wielożyłowego — tablica III.

Próby kabli.

23. Kable, izolowane czy to gumą, czy papierem, probuje się w fabryce w ciągu pół godziny na przebicie prądem zmiennym o 50 okresach na sekundę. Kable jednożyłowe na 500 V probuje się napięciem 1000 V, a kable na 750 V — napięciem 1200 V. Napięcie probiercze dla kabli wielożyłowych wynosi podwójne napięcie nominalne plus 1000 V, a więc dla 500 V — 2000 V, dla 750 V — 2500 V i t. d.

24. Plan próby na przebicie taki sam, jak dla przewodników w izolacji gumowej — pp. 14, przyczem 0 (zero) będzie oznaczało płaszcz ołowiany.

Próba na przebicie w wodzie.

25) Kable izolowane gumą, niezależnie od próby kabla wykończonego (p. 23) podlegają podczas fabrykacji próbie następującej: każdą żyłę izolowaną probuje się zosobna na przebicie w wodzie tak, jak przewodniki ogumowane (p. 12).

Stopień pewności kabla.

26. Stopień pewności kabla sprawdza się na odcinku o długości mniej więcej 5 metrów. Napięcie przykłada się między żyły i płaszcz w/g układu, podanego w p. 14. Napięcie szybko podnosi się w górę aż do 5-cio krotnej wartości napięcia nominalnego. Kabel powinien wytrzymać to napięcie w ciągu 5-ciu minut.

Wytrzymałość mechaniczna kabla.

27. Wytrzymałość mechaniczną kabla sprawdza się na odcinku o długości mniej więcej 5 metrów. Obnażywszy kabel z pancerza żelaznego, nawija się go na walec, następnie odwija się, prostuje, nawija w kierunku przeciwnym i znów odwija się i prostuje. Po trzykrotnem powtrózeniu tej próby (6-ciokrotne nawijanie) odcinek kabla powinien wytrzymać próbę na przebicie w/g p. 23; Średnica walca powinna wynosić 15-to krotną średnicę kabla, zmierzoną na płaszczu ołowianym. Próba powinna odbywać się przy temperaturze nie niższej od 10°C.

28. Ułożone linje kablowe probuje się w ciągu godziny na przebicie prądem zmiennym o 50 okresach na sekundę lub prądem stałym. Napięcie probiercze prądu zmiennego powinno wynosić półtorakrotną wartość napięcia nominalnego, a napięcie prądu stałego — trzykrotną wartość napięcia nominalnego. Plan próby taki, jak w p. 14 z tą tylko zmianą, że czas trwania będzie podwójny.

Kable nieodpowiadające niniejszym warunkom odrzuca się.

Cechowanie.

29. Kabel w zupełności odpowiadający niniejszym warunkom, t. j. taki, który przechodził wymagane próby, powinien być ocechowany znakiem P. K. P. oraz znakiem firmowym.

ZAWIADOMIENIA:

SPROSTOWANIE.

W „Przepisach o rewizji i naprawie zestawów kołowych" ogłoszonych w Dz. U. M. K. Nr. 10, poz. 118 z dn. 13/8 1929 należy oprócz poprawek podanych w sprostowaniu, ogłoszonem w Dz. U. M. K. Nr. 15 z dn. 30/9 1929 przeprowadzić następujące poprawki:

str. 170 rubryka pozioma 14-ta, pionowa 8-ma i 9-ta zamiast 220 i 210 winno być 200 i 195;

str. 171 rubr. pozioma 12-ta, pionowa 1-sza zamiast Ok 1 winno być OKe 1;

str. 172 rubr. pozioma 5-ta, pionowa 9-ta zamiast 175,5 winno być 167,5;

str. 172 rubryka pozioma 11-ta, pionowa 4-ta zamiast 185 winno być 135;

str. 174 szpalta prawa po wierszu 11-tym dodać „a = 2 mm";

str. 175 szpalta lewa po wierszu 2-im dodać „d = 22 mm".

WYDAWNICTWO MINISTERSTWA KOMUNIKACJI.

Drukarnia Państwowa. Nr. 50057. 26.II.30. 8.500.

WARUNKI PRENUMERATY. Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Komunikacji podaje do wiadomości, iż prenumerata Dziennika Urzędowego M. K. na rok 1930 wynosi zł. 8.—, półroczna zł. 4.—, kwartalna zł. 2.—. Pojedyńczy numer — groszy 50.